



๑๕๗

องค์หญิง ชาเขียว

满级绿茶 穿成小可怜

2

春刀寒 บุณดาหาน เขียน

เทียนซิง แปล

子豪 จื่อหาว วาด

พิมพ์ครั้งที่ 1

๑๕๗

องค์หญิง
ชาเขียว

满级绿茶 穿成小可怜 ②

春刀寒 ชุนเตาหาน
เขียน

เทียนชิง
แปล

๑๕๑๔ คือรากฐานชีวิต



องค์หญิงชาเขียว 2
满级绿茶穿成小可怜

๐๕๗

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com    @amarinbooks  บ้านอรุณ

Published originally under the title of 《满级绿茶穿成小可怜》(Man Ji Lu Cha Chuan Cheng Xiao Ke Lian)
Author © 春刀寒 (Chun Dao Han)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนด therein
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8199-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภาค • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตร์ • บรรณาธิการ จินดารัตน์ ธรรมรงวุทย์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก กันติศา เพชรพรมรักษ์
ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มีตตอุทิศชัยกุล, จิรณีย์ คำจันทร์
พิสูจน์อักษร ปิ่นนิภา, รจนา เทียนแดง

Trigger Warning

มีเนื้อหาเกี่ยวกับโรคซึมเศร้า
และการฆ่าตัวตาย

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะ คุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน เป็นอย่างไรบ้างคะกับความน่ารักขององค์หญิงหลินเพยลู่ของเรา ตกหลุมรักเจ้าถั่วน้อยกันจนหาทางขึ้นไม่เจอเลยใช่ไหมล่ะคะ

ขณะที่หลินเพยลู่ไปรยความน่าเอ็นดูมัดใจบรรดาองค์ชายองค์หญิงสงครามนางในก็เข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ พระสนมชายาทั้งหลายเริ่มมองเห็นนางรวมถึงท่านแม่กลายเป็นเสี้ยนหนามตำใจ จึงวางแผนสารพัดเพื่อเล่นงานพวกนาง

แต่มีหรือที่ซาเซียวตัวแม่อย่างหลินเพยลู่จะอัปจนหนทาง ในเมื่อภัยมาถึงตัว ก็ต้องหาทางกุมหัวใจตัวบอสอย่างจักรพรรดิหลินให้ได้ เพื่ออาศัยอำนาจของเขาปกป้องตนเองและคนในตำหนักหมิงเยว่

ระหว่างนั้นนางยังต้องออกโรงคุ้มครององค์ชายแคว้นซ่งรูปงาม ผู้นำสงสารให้พินภัยอีกด้วย แต่น่าแปลกที่คนอ่อนแออย่างเขากลับเหมือนไม่จำเป็นต้องให้นางปกป้องแต่อย่างใด ซ้ำบางครั้งยังกลายเป็นฝ่ายกางปีกคุ้มกันนางแทน

ภายใต้รอยยิ้มอ่อนโยน การกระทำโอบอ้อมผ่อนตามของเขา เหมือนจะมีบางอย่างแอบแฝงที่หลินเพยลู่ยังไม่ออก แต่กระนั้นก็ทำให้หัวใจของนางเต้นเป็นจังหวะแปลกๆ พิกุล

มาร่วมผาดตั้นเจียนวังหลังที่ได้ระดับความยากขึ้นเรื่อยๆ ไปกับองค์หญิงซาเซียวของเราพร้อมกันนะคะ

๐๕๗



39

แม่บงน้อยเสียงใสละมุน ชูคนขึ้นมาก็ยังโพเราะน่าฟัง ทว่า
คนเหล่านี้กลับต้องตกตะลึงไปกับตรรกะชวนสะพรึงและผีปากอัน
คมคายของนาง

มีหน้าซ้ายามนางเอ่ยวาจานี้ยังคงยิ้มหวาน แววตาจริงใจและ
ใสซื่อ จนหลินจี้เหวินมีอาจแยกแยะได้ว่านางกำลังเสียดสีตนหรือ
กำลังถามกลับอยู่จริงๆ ไปชั่วขณะหนึ่ง

กลับเป็นหลินจี้เหวินที่เผยสีหน้าภูมิใจเมื่อเห็นเสี่ยวลูซึ่งปกติ
อยู่ต่อหน้าตนก็น่ารักอ่อนละมุน อยู่ต่อหน้าผู้อื่นกลับวางท่าทางกรงเล็บ
ซ่าต่างหากที่เป็นพี่ชายที่น้องเสี่ยวลูรักที่สุด

ความน่ารักของน้องเสี่ยวลูมีไว้ให้ข้าเพียงผู้เดียว!

ได้รับความอ่อนโยนเพียงผู้เดียว! สมนับที่เป็นข้า!

ซีลิ่งเจียงรู้อยู่แล้วว่าเจ้าถั่วน้อยผู้นี้ผีปากเฉียบคม ต่อหน้าพี่ชาย
ของนางนางน่ารักเหลือแสน ยามอยู่ต่อหน้าตนไม่มีแม้แต่เศษเสี้ยว
ตอนนั้นในที่สุดก็มีผู้ที่ได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับตนจึงดีอกดีใจมาก
อยากให้เห็นางต่ำอีกหลายประโยค ทางที่ดีจำหลินจี้เหวินลับสนชีวิต
ไปเสีย จะได้ให้เขาลืมรสที่ตนเคยสัมผัส

เจตนาอยากชมความสนุกของคนสองคนด้านข้างชัดเจนอย่างยิ่ง

หลินจี้เหวินที่เดิมกลัดกลุ้มอยู่แล้วก็อาทรหนักขึ้นกว่าเก่า ด้วยสติปัญญาที่มีจำกัด เขาไม่รู้จริงๆว่าจะตอบโต้ว่าอย่างไร

แต่ไหนแต่ไรเขาเลิกรังแกคนอ่อนแอ เคารพคนเข้มแข็ง มองซึ่งจิงหลานที่หลุดตาไม่พุดผาดหนึ่ง พลันรู้สึกอับอายจนกลายเป็นโกรธเล็กน้อย “เป็นแค่จื่อจื่อแคว้นอ่อนแอคนหนึ่งเท่านั้น ลักวันหนึ่งแคว้นซึ่งก็ต้องสวามิภักดิ์ต่อต้าหลินของข้า ถึงเวลานั้นเขาก็จะเป็นเชลยแคว้นที่สูญเสียเอกราช! อย่าว่าแต่สำนักคึกคิกลองเลย แม้แต่คุกหลวงยังไม่มีที่ให้เขา!”

ยามเขาเอ่ยวาจานี้ออกไป แม้แต่หลินจี้ยวนยังหน้าเปลี่ยนสีเอ่ยปากพร้อมกับชีสิ่งเจียง “พี่ชายรอง ระวังวาจาด้วย!”

“องค์ชายรอง ระวังวาจา!”

แม้ตอนนี้แคว้นซึ่งจะอ่อนแอ ทว่าก็สถาปนาแคว้นมานานกว่าต้าหลินมาก ด้วยตั้งอยู่ทางตอนใต้ ปัญญาชนใต้หล้าจึงขนานนามว่าต้นกำเนิดมาโดยตลอด เมื่อครั้งบรรพบุรุษต้าหลินสร้างแคว้นแคว้นยังถูกตราหน้าว่าเป็นโจรกบฏ เพียงแต่เปลี่ยนยุคเปลี่ยนสมัย ต้าหลินค่อยๆแข็งแกร่ง แบ่งแม่น้ำหวยเหอมาปกครองจึงค่อยๆเปลี่ยนสถานะและชื่อเสียงได้

ยามนี้ได้หล้าส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการปกครองและชื่อเสียง เคารพนักปราชญ์รักษาประเพณี จักรพรรดิหลินก็ปรารถนาจะจารึกชื่อกษัตริย์ผู้ทรงธรรมลงในประวัติศาสตร์ ดังนั้นต่อให้เขาจะกระหายความอุดมสมบูรณ์ของแคว้นซึ่ง ก็ไม่เคยแสดงเจตจำนงจะรุกรานออกมา รักษาภาพลักษณ์เปี่ยมคุณธรรมของตนได้ดีเยี่ยม

หลินจี้เหวินเอ่ยวาจาชัดเจนแจ่มแจ้งเช่นนี้ต่อหน้าไอรสแคว้นซึ่งนับเป็นการตบหน้าจักรพรรดิหลินที่สร้างเป็นคนดีและราชวงศ์ต้าหลิน

ที่เคารพนักปราชญ์บูชาพระธรรม

ต่อไปปดิดลนจิงยวนจะหวั่นแข็งก็รู้ว่าคำพูดบางคำอาจพูดได้
สำนักศึกษาหลวงคนเยอะเพียงนี้ ได้ยินวาจาแล้วหากพูดออกไป
ดังไปถึงหูจักรพรรดิหลินคงต้องถูกลงโทษเป็นแน่ หากลือไปถึง
หมู่ประชาชน รู้โดยทั่วถึงกัน เช่นนั้นก็เป็นการทำลายเกียรติราชวงศ์นี้
อย่างแท้จริง

อันที่จริงหลินจิงยวนไม่สนิทกับหลินจี้เหวิน แต่ยามนี้ไม่มี
เวลามาสนใจแล้ว ดึงแขนเขาทั้งสองข้างลาก “พี่ชายรอง ท่านกลับ
ไปเถอะ ข้าว่าน้องหญิงท่านั่งตรงนี้ก็ดีแล้ว ท่านอย่าได้รบกวน
น้องหญิงทำอ่านหนังสือเลย!”

ยามนี้หลินจี้เหวินก็รู้ว่าตนพลั้งปาก คอแข็งหน้าแดงกำ สะบัด
แขนเลื้อยเดินออกไป

หลินเพยลุ่มมองแผ่นหลังของเขาย่างหมองเมิน ทางตาสังเกต
เห็นสายตาศมของชีลิ่งเจียง จึงหันหน้ากลับมาอ้อมแอ้มให้เขา
จากนั้นก็แลบลิ้นปลิ้นตาใส่แผ่นหลังของหลินจี้เหวิน

เป็นถึงสาวชาเขียวตัวแม่ ฝีปากเป็นที่หนึ่ง ต่อยตีเต็มขั้น
สกลีบุ่นจิกกัดนางบัวขาว สกลีบุ๋ล้างผลาญชายชั่ว ใช้ความน่ารัก
บังหน้าได้ จิกกัดได้ มีไซ่คุยโวไปเอง

ชีลิ่งเจียงยกคิ้วอึ้ง ทำท่าทางให้กำลังใจนาง

ความขัดแย้งเล็กๆ ที่เกิดขึ้นที่นั่นคล้ายไม่ได้ดึงดูดความสนใจ
ของคนอื่นนัก หลินเพยลู่จัดชายกระโปรง กลับไปนั่งบนเบาะกลม
อีกครั้ง เห็นชงจิงหลานกำลังจับพู่กันเขียนคำอธิบายในหนังสือ สีหน้า
เรียบเฉยท่าทางงามสง่า คล้ายไม่ได้สนใจวาจาเหล่านั้นเมื่อครู่เลย
แม้แต่บัดนี้

คงเป็นเพราะฟังมาหลายต่อหลายรอบแล้วกระมัง

นางทอดถอนใจ เขยิบเข้าไปข้างกายเขาเจี๊ยบๆ เท้าคางน้อยๆ ปรลอบประโลมเขา “องค์ชาย คำพูดเหล่านั้นไม่ต้องเก็บมาใส่ใจนะ”

ปลายพู่กันเขาหยุดชะงัก หันหน้ามองมา สบสายตาที่คล้ายแฝงความสงสารของนาง แววดาจิตจางเล็กน้อยคล้ายไม่เข้าใจ ถามเสียงต่ำ “โยองค์หญิงถึงออกหน้าแทนข้า”

หลินเฟยลู่กะพริบตา อธิบายอย่างเป็นระบบระเบียบ “ยามเข้าเรียนเมื่อครู่ราชครูเพิ่งสอนไป ตนอยากยื่นจงพยางค์อื่นก่อน ตนอยากสำเร็จจนช่วยเหลือผู้อื่นก่อน เดิมทีพี่ชายรองก็ทำไม่ถูก”

ซ่งจิงหลานมองแววดาไร่เดียวสาของนาง ค่อยก้มหน้าอ่านหนังสือ จากนั้นจึงเอ่ย “ประโยคนี้อยู่ในหนังสือหน้าที่เจ็ด” หลินเฟยลู่ชะงัก เห็นเขาหัวเราะเบาๆ “ราชครูเพิ่งสอนถึงหน้าที่สอง”

หลินเฟยลู่ “...” นางกำหมัดเท้าคาง ถอนหายใจเจี๊ยบๆ ถือโอกาสกล่าว “เฮ้อ ข้าผิดเองที่ฉลาดเฉลียวเกินไป”

ซ่งจิงหลานอดหัวเราะไม่ได้

คาบเรียนช่วงเช้าของสำนักศึกษาหลวงจบลงแล้ว ตอนเช้าเป็นวิชานุ่น ตอนบ่ายเป็นวิชาบู๊ ปกติทหารรักษาพระองค์ของพระราชวังล้วนฝึกทหารอยู่ในลานล่าสัตว์ วงศ์ตระกูลสูงศักดิ์ก็จะส่งบุตรสายตรงเข้ามาฝึกฝนในกองทัพ เหล่าองค์ชายนอกจากฝึกขี่ม้ายิงธนูตามปกติแล้ว ก็จะมียุทธ์กับแม่ทัพในลานล่าสัตว์ด้วย

แต่ว่าองค์หญิงไม่เข้าร่วมวิชาบู๊ อย่างไรเสียสตรีที่ร่ำทวนแกว่งกระบี่ในยุคนั้นก็น้อยจริงๆ ซึกุ้ยเฟยนับได้ว่าเป็นบุคคลพิเศษในนั้น แม้ตอนนี้หลินเฟยลู่จะฝึกวรยุทธ์กับนาง ทว่าจักรพรรดิหลินก็ไม่อนุญาตให้เสียเวลาผู้น่ารักของตนไปลำบากที่สนามฝึกซ้อมอันนองเลือดที่

ดาบกระบี่ไร้ตา

กินมือเที่ยงเสร็จแล้ว หลินเพยลู่ก็ไปรายงานตัวที่ตำหนักจินอวันของซีกุ้ยเพยอย่างรู้หน้าที่

หลังผ่านการฝึกฝนหนึ่งเดือน ในที่สุดยามนี้นางก็สามารถยืนบนเสาดอกเหมยได้ครึ่งชั่วยามโดยไม่ตกลงมาแล้ว แต่ซีกุ้ยเพยยังคงตำหนิว่าท่าทางการยืนของนางไม่ถูกต้อง ขาตรงไม่พอ หลังตรงไม่พอ

ช่วงเวลาส่วนใหญ่นางจะดื่มชาอยู่ในห้อง ให้นางกำนัลเฝ้าดู บางครั้งก็จะมาดูด้วยตัวเอง ในมือยังถือแส้หนึ่งเส้น สะบัดลงพื้นเล่นเสียงฟาดดังกังวาน ผ่นละอองชลบททั่วฟ้า

หลินเพยลู่ “...”

ช่วงขณะนั้นไม่รู้ด้วยซ้ำว่านางเหมือนครุฑที่ฝึกทหารสมัยมหาวิทยาลัย หรือว่าเป็นยายเฒ่าใจดำประจำโรงหมากในเรื่ององค์หญิงกำมะลอกันแน่

วันนี้นางฟังวาจาเหล่านั้นของหลินจีเหวินที่สำนักศึกษาหลวงก็สงสัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสองแคว้นที่ก่อนหน้านี้ไม่ได้สนใจนัก

ซีกุ้ยเพยเติบโตที่ชายแดนตั้งแต่เล็ก ได้ยินว่ายังเคยนำทัพสู้รบมาก่อน หลินเพยลู่ยืนอยู่บนเสาดอกเหมยอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ทว่าสายตากลับเหลือบมองข้างล่าง ถ้ามด้วยความสงสัย “พระนางท่านเคยสู้รบกับทหารแคว้นซ่งหรือไม่”

ซีกุ้ยเพยกำลังเปิดตำราพิชัยยุทธเล่มหนึ่ง ได้ยินแล้วก็ไม่เงยหน้าตอบอย่างเรียบเฉย “เคย”

หลินเพยลู่ถามต่อ “แล้วพวกเขาเก่งหรือไม่” นางยืนตัวตรงอยู่บนเสา ศีรษะเล็กๆ กลับโยกไหว กล่าวเสียงใสละมุนถามเองตอบเอง “วันนี้ข้าฟังพวกเขาพูดกันที่สำนักศึกษาหลวง แคว้นซ่งอ่อนแอที่สุด

ทหารแคว้นซ่งก็อ่อนแอมีอาจต้านลม พระนางสามารถต่อสู้หนึ่งต่อสิบ
ได้ใช้หรือไม่”

น้อยคนนักที่จะถามถึงชีวิตที่ซวยแฉกก่อนหน้านี้ของนาง เหล่า
นางก้านัลไม่ยอมเอ่ยถึงเรื่องทุกข์ใจที่นางได้รับบาดเจ็บ คนที่เหลือก็
ขลาดกลัว หลินเพยลู่เป็นคนแรกของวังในช่วงหลายปีที่เอ่ยถึงเรื่องนี้
แต่ว่า...

ซีกู่ยเพยปิดตำรา สั่งสอนด้วยเสียงเย็นเยียบ “ในสนามรบ
ไม่ควรประมาทเข้าศึกที่สุด แคว้นซ่งอ่อนแอเกิดจากจักรพรรดิองค์
ปัจจุบันหลงใหลสุรานารีละเลยราชกิจ พวกเขาเคยครอบครองที่ราบ
ตอนกลาง จักรพรรดิผู้ล่วงลับแพ่พ่ายที่ทุ่งหวย แคว้นยงฮุยเสีย
กำลังทหารสามหมื่นนายริมฝั่งแม่น้ำหวยเหอ ผู้ที่เคยเป็นสุนัขป่ามีอาจ
เปลี่ยนเป็นสุนัขได้จริง ๆ”

นางกวาดตามองเจ้าถั่วน้อยบนเส้าไม้อย่างเยือกเย็นผาดหนึ่ง
“อย่างเจ้านี่ต่างหาก ข้าสามารถสู้หนึ่งต่อสิบได้”

หลินเพยลู่ “...”

ข้าละเคียดจริง ๆ

ครึ่งหลังหลินเพยลู่ก็ปิดปากอย่างว่าง่ายเชื่องฟัง ไม่หาเรื่องแล้ว
ยามกระโดดลงมาจากเสาดอกเหมย ไม่รู้คิดไปเองหรือไม่ นางรู้สึกว่
ร่างกายเบาวก่อนหน้านี้ไม่น้อย

แม้ซีกู่ยเพยจะไม่อ่อนข้อต่อนางเลยแม้แต่นิดเดียว ทว่ากลับ
ชอบนางจริง ๆ ยามนางยืนเส้าก็สั่งนางก้านัลให้ต้มโจ๊กโสมหิมะรังนกให้
รวมถึงยกขนมดอกท้อไล่หวนที่ครัวเล็กตำหนักจิ้นอว้นทดลองทำช่วงนี้
มาให้อีกด้วย

ขนมชนิดนี้คล้ายขนมเปี๊ยะไส้ไข่เค็มที่นางเคยกินในยุคปัจจุบัน

เพียงแต่ไข่แดงข้างในเป็นไส้ดอกท้อ ขณะนางกินก็ไม่ลืมหว่านกับ
ชี่ก๊วยเพย “พระนาง ครั่งหน้าให้แม่ครัวส่วนตัวของท่านลองเปลี่ยน
ไส้ข้างในเป็นไข่แดง เพิ่มน้ำผึ้งกับนมวัวดูสิเพคะ”

นางก้านลัดด้านข้างยืมเอ่ย “ฟังแล้วน่าอร่อยนัก ความคิด
องค์หญิงเฉียบแหลมจริงๆ เจ้าค่ะ”

ชี่ก๊วยเพยสีหน้าเรียบเฉย แต่ส่งคนไปกำชับแล้ว

กินอ้อมต้อมอ้อม ในจานยังเหลือขนมดอกท้ออีกสองชิ้น หลินเพยลู่
คิดครุ่นหนึ่ง ก่อนล้วงผ้าเช็ดหน้าสะอาดออกมาจากในอกแล้วห่อขนม
ดอกท้อที่เหลือขึ้นมา หลังกล่าวลาชี่ก๊วยเพยแล้วก็กระโดดโลดเต้นเดิน
ออกไป

ข้างหลังมีเสียงเยือกเย็นของชี่ก๊วยเพยดังตามมา “ไม่เพียงแต่กิน
ยังจะเอาไปด้วยอีก”

หลินเพยลู่ “...”

หากเดาไม่ผิด วันนี้พระนางน่าจะเป็นวันมาหาก

อย่าหาเรื่อง รับผิดชอบดีกว่า

ยามเดินไปถึงทางสามแยก เรือนไผ่เขียวที่อยู่ไม่ไกลสองแสง
ทรงกลดจางๆออกมาท่ามกลางการสะท้อนของแสงอาทิตย์ หลินเพยลู่
ลอบขนมดอกท้อที่ตุงอยู่ในอก กระโดดหย่องแหียงวิ่งเข้าไปเคาะประตู
เรือนไผ่เขียว

ปกติเทียนตงเปิดประตูรับเร็วอย่างยิ่ง ทว่าวันนี้ไม่รู้เพราะเหตุใด
นางเคาะสามครั้งแล้วข้างในเพิ่งมีเสียงฝีเท้ารีบร้อนดังออกมา

เสียงดังเอี้ยดอัดหนึ่ครา ประตูไม้ไผ่เปิดออกจากข้างใน
สีหน้าเทียนตงคล้ายไม่ค่อยดีนัก พอเห็นว่านอกประตูเป็นนางจิ้งผิน
เค้นรอยยิ้มออกมาพลางคารวะ “องค์หญิงห้า”

หลินเพยลุ่มองข้างในตามจิตใต้สำนึกพลางถาม “เกิดอะไรขึ้น”
เทียนตงกัดริมฝีปาก เสียงทุ้มต่ำและโมโห “องค์ชายได้รับบาดเจ็บ”

หลินเพยลุ่มองตกตะลึง
เมื่อเขายังดื้ออยู่เลยมิใช่หรือ

นางเดินเข้าไปข้างในสองก้าวก็ได้กลิ่นยาเข้มข้นในลาน ที่แท่นเทียนตงกำลังดื่มยาอยู่ ประตูห้องหลักแง้มเปิดครึ่งหนึ่ง นางเดินตรงเข้าไป เทียนตงรีบกล่าวขึ้นข้างหลัง “องค์หญิง องค์ชายเพิ่งใส่ยา...”

ยามเดินถึงหน้าประตู ซ่งจิงหลานก็เดินออกมาจากในห้องแล้ว
เขาคลุมเลื่อนนอกสีขาว ผมที่ปกติใช้ปิ่นหยกรวบไว้สยายลงมาปิดบังใบหน้าที่ได้รับบาดเจ็บ

หลินเพยลุ่มองบาดแผลบนใบหน้าเขาผาดหนึ่ง บริเวณกระดูกโหนกแก้มบวมแดงรุนแรงที่สุด เต็มไปด้วยรอยฟกช้ำ หากเลยขึ้นไปอีกหน่อยส่วนที่บาดเจ็บก็คือดวงตาแล้ว

นางได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นดังตึกตัก โกรธจนแทบจะกระโดดออกไปคำราม

ทว่าน้ำเสียงกลับยังคงสงบนิ่ง มองเขาแล้วถาม “ใครทำ”

ซ่งจิงหลานหัวเราะเล็กน้อย ยื่นมือลูบศีรษะของนางราวกับกำลังปลอบประโลม “เวทีประลองฝีมือ ทักษะสู้ผู้อื่นไม่ได้ก็เท่านั้น ไม่มีอะไร”

หลินเพยลุ่มองถาม “ใช่หลินจี้เหวินหรือไม่”

ซ่งจิงหลานกำลังจะตอบ แต่จู่ๆ ก็ยกกำปั้นปิดปากไอนี้ขึ้นมา เมื่อเขาไอบุหน้าก็ขาวซีด เทียนตงรีบวิ่งเข้ามาประคอง ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวกับหลินเพยลู่ “บนร่างองค์ชายเต็มไปด้วยบาดแผล เมื่อครู่

เชิญหมอหลวงมาดู บอกว่าบาดเจ็บถึงปอด เมื่อครู่ยังไธเป็นเลือดด้วย!”

หลินเพยลู่สีหน้าสงบนิ่งอย่างยิ่ง ล้วงขนดอกท้อที่ตุงอยู่ในอกออกมา จับมือของซ่งจิงหลานเข้ามาแล้ววางขนมไ่ว้ในมือเขา จากนั้นก็หันหลังกำลังจะออกไป

ซ่งจิงหลานกลั้นไธไว้ เสียงแหบพร่าเล็กน้อย “องค์หญิงห่าจะไปไธใด”

หลินเพยลู่กล่าวด้วยสีหน้าเรียบเฉย “ข้าจะไปตัดหัวหลินจี้เหวินมาชดไธให้องค์ชาย”

ข้างหลังมีเสียงหัวเราะเบาๆ

ซ่งจิงหลานเก็บขนมที่ไธผ้าเช็ดหน้าผืนเล็กห่อไไว้ในมือเข้าไปในแขนเสื้อ จากนั้นก็เดินมาจับข้อมือบอบบางของนางไไว้

อันที่จริงเขาไธได้ออกแรงเลย แต่หลินเพยลู่ก็ยังคงถูกเขาจูงเข้าห้องอย่างว่าง่าย

ภายในห้องก็มีกลิ่นยาจีนขวง¹อบอวล

เขาหันหน้ากลับ มองเห็นแม่นางน้อยข้างหลังที่เห็นได้ชัดว่าไธโหยอย่างไธแต่กลับพยายามแสดงท่าที่สงบนิ่งก็อดหัวเราะไธไธได้

หลินเพยลู่กล่าว “ท่านยังหัวเราะอีกหรือ”

รอยยิ้มซ่งจิงหลานกว้างยิ่งขึ้น ยื่นมือจัดผมหน้าม้าที่ถูกลมพัดจนยุ่งของนาง

เขายิ้มเอ่ย “แม้จะรู้ว่าประโยคนั้นที่องค์หญิงพูดเมื่อครู่เป็นการล้อเล่น แต่ข้ายังคงดีใจยิ่งนัก”

ดีใจยิ่งนักที่ไธสถานที่เช่นนี้ยังมีคนผู้หนึ่งปกป้องเขาเช่นนี้

¹ ยาผงไธสำหรับบาดแผล มีสรรพคุณห้ามเลือด แก้อักเสบ และสมานแผล



40

จักรพรรดิหลิบ เป็นผู้ให้ความสำคัญต่อชื่อเสียงยอมมีอาชญากรรมให้ราชวงศ์ต้าหลินมีข่าวลือว่าถูกทหารฉ้อฉลแคว้นซ่งได้ กลับกันเขาต้องทำให้ทุกคนรู้ว่าฉ้อฉลแคว้นซ่งผู้นี้มีชีวิตอยู่ในพระราชวังต้าหลินอย่างดีที่สุด ได้รับการปฏิบัติไม่ต่างจากเหล่าโอรสแคว้นต้าหลิน

ดังนั้นจึงอนุญาตให้เขาเข้าเรียนในสำนักศึกษาหลวง อนุญาตให้เขาเข้าฝึกยุทธ์ในลานล่าสัตว์ ปกติมีงานเลี้ยงใหญ่ใดๆ ก็จะเชิญเขาเข้าร่วมด้วยกัน ให้คนทั้งได้หล้ายกย่องต้าหลินว่าเป็นแคว้นเปี่ยมคุณธรรมที่แม้แต่โจรผู้หนึ่งก็ยังปฏิบัติด้วยความสุภาพ

ต่อหน้าทำได้ดียังยิ่ง ทว่ากลับมีเพียงคนในเท่านั้นที่รู้ว่าลับหลังซ่อนเจตนาร้ายไว้เช่นไร

ซ่งจิงหลานเข้าวังตั้งแต่มดเด็ก ผูกสนับปากห้อมล้อมจับจ้องเคยชินต่อการเก็บซ่อนความสามารถไว้นานแล้ว ไม่ว่าจะป็นสำนักศึกษาหลวงหรือลานล่าสัตว์ เขาก็เป็นผู้ที่ไม่โดดเด่นที่สุด

วันนี้หลินจี้เหวินถูกหลินเพยลู่สบประมาทที่สำนักศึกษาหลวง ย่อมโทษเขาแน่นอน ยามฝึกยุทธ์ที่ลานล่าสัตว์ก็เรียกขานชื่อต้องการให้เขาขึ้นเวทีประลองฝีมือ

นี่เป็นขั้นตอนหนึ่งของการฝึกซ้อมทั่วไป ซ่งจิงหลานยอมหมด

หนทางปฏิเสธ ภายใต้สายตาธารกำนัลยิ่งมีอาจแสดงวรยุทธ์ที่ร่ำเรียน กับจี๋เหลียงออกมาได้ ทำได้เพียงป้องกัน หลินจี้เหวินแรงเยาะ แต่กำเนิด แสดงเจตจำนงชัดเจนว่าต้องการสั่งสอนเขา แต่ละ กระบวนท่าล้วนเอาถึงตาย

ท้ายที่สุดหากมิใช่จี๋เหลียงเจียงหะยานร่างขึ้นเวทีประลองไปห้าม เกรงว่าวันนั้นคงแยแล้ว

โชคคิที่เขาไม่ได้อ่อนแอเพียงนั้นเหมือนที่เห็นจากภายนอก อาการบาดเจ็บไม่นับว่าสาหัส เมื่อครู่ไฉ่เป็นเลือดก็เป็นเพียงการเอา เลือดที่คั่งอยู่ในอกออกมา แต่ไหนแต่ไรเทียนตงก็เป็นกระต่ายตื่นตูม ทำให้แม่นางน้อยเป็นกังวลไปด้วย

ยามนางโกธ ใบหน้าอ่อนนุ่มพลันพองป่องเสมือนกัดฟันอยู่ ก็ไม่ปาน ดวงตาที่ใสกระจ่างอยู่เสมอลลายซ่อนใบมีดไว้ ทั้งดูร้าย ทั้งละมุนละไม มีความน่ารักไปอีกแบบ

นางต่างจากคนทั้งหมดในพระราชวังนี้

ภายใต้ความไร้เดียงสามีอาจปิดบังเล่ห์เหลี่ยม ในความน่ารัก ก็แฝงความซุกซนตื้อรัน

จุดเด่นที่ทั้งขัดแย้งทั้งซับซ้อนเหล่านั้นผสมผสานในตัวนาง อย่างสมบูรณ์แบบ ท้ายที่สุดก็กลายเป็นแม่นางน้อยที่มีเอกลักษณ์ ไม่เหมือนผู้ใด

ซึ่งจึงหลานหยิบห่อผ้าเช็ดหน้าผืนเล็กที่ตุงอยู่ในแขนเสื้อออกมา หลังเปิดออกแล้วขนมดอกท้อสองชิ้นที่ห่ออยู่ข้างในก็แตกไปเล็กน้อย ทว่าดมแล้วหอมหวานจับใจ เขายิ้มถาม “นี่คืออะไรหรือ”

หลินเฟยลู่ยังคงมีท่าทางไร้อารมณ์ใดๆอยู่ ใบหน้าเล็กๆ บึ้งตึง “ขนมดอกท้อไส้หวาน คิดขึ้นมาใหม่ เอามาให้ห้องค์ชายชิม”

ซ่งจิงหลานพยักหน้าเข้าใจ หยิบขึ้นหนึ่งขึ้นมากัดหนึ่งคำ
หลังกินเสร็จแล้วก็ใช้นิ้วชี้เซ็ดเศษขนมที่มุมปาก ยิ้มน้อยๆ “อร่อย
ยิ่งนัก”

ไม่ว่าเมื่อไรเขาก็มักจะยิ้มเช่นนี้เสมอ
ความโกรธแค้นในใจหลินเฟยลู่เปลี่ยนเป็นความกัลลัถม์
และจิตใจท่ามกลางรอยยิ้มนี้

จะอย่างไรได้เล่า นี่คือนิสัยที่เขาใช้ชีวิตอยู่ที่นี่
ต่อให้รู้ว่าอันที่จริงเขาไม่ได้มีความสุขนัก ต่อให้รู้ว่าเขาอาจไม่ชอบ
ยิ้ม แต่มีชีวิตอยู่ในยุคสมัยเช่นนี้ ใครบ้างไม่อับจนหนทาง ตัวนางเอง
ก็ยังพยายามตัดต้นหญ้าที่มีใช้หรือ

หลินเฟยลู่มองเขากินขนมดอกท้อที่เหลืออยู่จนหมด จู๋ๆ ก็
เอ่ยปากถาม “องค์ชาย ท่านเป็นลำดับที่เจ็ดในแคว้นซ่งไช่ใหม่ ท่าน
มีพี่ชายหกคนหรือ”

ซ่งจิงหลานกำลังถือถ้วยชา นิ้วมือลูบผ่านถ้วยพลางถูเล็กน้อย
“ใช่ พระสนมวังหลังของเสด็จพ่อข้าเยอะ ถัดจากข้ายังมีน้องชายอีก
แปดคน”

“เช่นนั้นทำไมถึงเป็นท่าน” หลินเฟยลู่ถาม “เพราะท่านเหมือนข้า
ที่ท่านแม่ไม่ได้รับความโปรดปรานเช่นนั้นหรือ”

หลังจากมาถึงที่นี่ก็ไม่เคยมีใครถามเขามาก่อน ทำไมถึงเป็นท่าน
ทุกคนต่างรู้เท่าใจ เขาเป็นคนที่ถูกละทิ้ง

บนใบหน้างดงามแต่ขาวซีดของเด็กหนุ่มปรากฏรอยยิ้มที่แปลก
ประหลาดอย่างยิ่ง “เปล่า แม่ข้ามียศเป็นเฟย ตระกูลเดิมมีอำนาจใหญ่
เคยมีฮ่องเฮาสองพระองค์”

หลินเฟยลู่ไม่อยากเชื่อเล็กน้อย “แล้วโยท่าน...”

เขาหลุบตามองน้ำในถ้วยชาที่กระเพื่อมเล็กน้อยในมือ ยกมูมปาก ยิ้ม “เหตุผลที่เป็นข้า เพราะจับฉลากได้ชื่อข้า”

เขากล่าวราวกับไม่มีอะไร “หญิงงามข้างกายเสด็จพ่อเสนอ ข้อคิดเห็น ใช้วิธีจับฉลากเลือกกองศ์ชายที่จะส่งไปตำหลิน ข้าค่อนข้าง โชคร้ายจึงถูกจับชื่อได้”

บนใบหน้าหลินเพยลูเผยสีหน้ารู้สึกไร้สาระสิ้นดีออกมา

แม้จะได้ยินว่าฮ่องเต้แคว้นซ่งลุ่มหลงตัณหาราคะ แต่นางก็คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าเขาจะเป็นถึงขั้นนี้

นางคิดถึงแคว้นซ่งที่ซึกุ่ยเพยเล่าถึงในตำหนักจันฉวนเมื่อครู่ ทหารหัวหาญเก่งกาจ แม่ทัพปราดเปรื่องวางกำลังสู้รบ ตีจักรพรรดิ ผู้ล่งลับของตำหลินแพ้วายที่ทุ่งหวย ทหารม้าสามพันนายสังหาร กองทหารสามหมื่นนายของแคว้นยงที่แม่น้ำหวยเหอ

แคว้นแคว้นอันรุ่งโรจน์ยามนี้กลับอยู่ในมือกษัตริย์เบาปัญญา ผู้หนึ่ง คาดว่าคงใกล้สูญเสียเอกราชในเร็ววัน

หลินเพยรู้สึกวุ่นหม่นน้อยรูปงามนำเวทนาจริง ๆ

ทว่าตอนนี้เอ่ยวาจาปลอบประโลมใดๆ ก็ไร้ประโยชน์ อย่างไรเสีย คนก็มาถึงนี่แล้ว นางไม่สนทนาหัวข้อนี้ต่อ มองบาดแผลบนใบหน้าของเขาแล้วถาม “หมอล่วงที่มาตรจวอาการให้องค์ชายเมื่อครู่คือใคร”

ซ่งจิงหลานเอ่ยชื่อชื่อหนึ่ง หลินเพยลูไม่เคยได้ยินมาก่อน นางมองยาจฉวนชวงที่อยู่ในห้อง คาดไม่ถึงว่าปากขูดจะมีราชันรอบๆ ไม่รู้ว่าเป็นยาหมอดอายุที่วางทิ้งไว้นานเพียงใด

ดูท่าแล้วท่าที่สุกเอาเผากินของสำนักหมอล่วงจะเหมือนยามที่ปฏิบัติต่อดันในตอนแรก

นางพยายามตีต้นเจี้ยนมานานานเพียงนี้ยอมได้ผลประโยชน์บ้าง

ยามนี้จากการกระทำที่มีความมั่นใจว่าตอนแรกมาก แสร้งอ่อนแอ น่าสงสารมิใช่ทักษะที่เหมาะสมเพียงอย่างเดียวแล้ว ควรแข็งแกร่งตามสถานการณ์ได้เสียที

นางกำชับหนุ่มน้อยรูปงามไม่กี่ประโยคให้พักรักษาตัวให้ดี หลังออกจากเรือนไผ่เขียวก็ตรงไปยังสำนักหมอลหวง

สำนักหมอลหวงเป็นสถานที่ใกล้ชิดกับพระสนมวังหลัง พระสนมแต่ละตำหนักล้วนมีหมอลหวงที่ตนเชื่อใจที่สุด ความสัมพันธ์สนิทสนมแน่นแฟ้น หลินเฟยลู่ยังไม่มีเส้นสายในด้านนี้ ปกติผู้ที่รักษานางล้วนเป็นหมอลหวงเงินที่เสียนเพยมอบหมายให้

สถานที่นั้นสงบเงียบกว่าตำหนักอื่นๆ ชุณนางต่างรับผิดชอบงานของตน เหล่าหมอลหวงที่ไม่ได้ถูกเรียกใช้ก็ศึกษาตำราการแพทย์อยู่ในห้องเล็กของตน

นางตรงเข้ามาในลานจึงจะพบคน อีกฝ่ายรับคารวะนางแล้วเอ่ย “องค์หญิงหามาได้อย่างไร ต้องการเรียกหมอลหวงหรือขอรับ”

หลินเฟยลู่พยักหน้า เอ่ยเสียงใสละมุน “ข้าต้องการหาหมอลหวงที่เชี่ยวชาญการรักษาบาดแผลฟกช้ำที่สุด”

เจ้าพนักงานจึงถาม “องค์หญิงได้รับบาดเจ็บหรือ”

ใครจะคิดว่าเด็กหญิงน้อยกลับกล่าวเสียงฉุนเฉียว “หรือว่าข้าไม่ได้รับบาดเจ็บก็ไม่สามารถหาหมอลหวงเช่นนี้ได้”

เด็กน้อยน่ารักโมโหแล้วยังน่ารัก เจ้าพนักงานจึงยิ้มเอ่ย “ยอมได้แน่นอน องค์หญิงโปรดรอสักครู่ ช้าน้อยจะไปเรียกมาให้องค์หญิง”

พูดจบก็เดินเข้าไป ไม่นานนักก็มีหมอลหวงวัยหนุ่มผู้หนึ่งแบกล่วมยาเดินออกมา หลินเฟยลู่มองเขาสองผาด รู้สึกคุ้นตาเล็กน้อย คิดครุ่นหนึ่ง นี่มิใช่หมอลหวงผู้หนึ่งที่รักษาตนตอนเป็นไข้หวัดคราวนั้นหรือ

มึนนำเล้าตอนนั้นเสียนเพย องค์ชายใหญ่ องค์หญิงใหญ่ถึงได้ส่งหมอหลวงมาตรวจใช้ให้นางใหม่อย่างต่อเนือง ที่แท้แล้วสำนักหมอหลวงก็สุกเอาเผากินอย่างยั้งจริง ๆ คาดไม่ถึงว่าส่งหมอหลวงที่ชำนาญการรักษาบาดแผลมารักษาไข้หวัดให้ตน

หมอหลวงหนุ่มทำความเคารพนาง “การะองค์หญิงห้า หลานก๊วยเหรินได้รับบาดเจ็บหรือขอรับ”

หลินเพยลู่วางท่าเป็นผู้ใหญ่ตัวน้อย “เจ้าตามข้ามาเถอะ”

พุดจบกก็หันหลังเดินไปข้างหน้า

หมอหลวงหนุ่มเดินตามหลังนาง ยามเดินไปถึงทางแยกเด็กหญิงน้อยก็พลันหันหน้ามาถามเขา “พี่ใหญ่ เจ้าชื่ออะไรหรือ”

หมอหลวงหนุ่มมีท่าที่ตกใจ “ข้าน้อยเม้งผู้ มีอาจให้องค์หญิงเรียกเช่นนี้ได้”

หลินเพยลู่ยิ้ม ลมพัดผ่านหน้าม้า ดวงตาใต้ผมที่พลัวเป็นข้อเปล่งประกาย “พี่ใหญ่ ชื่อของเจ้าไม่เหมือนใครจริง ๆ ช่วยคนใกล้ตายเยียวยากนบาดเจ็บ รักษาโรคภัย เจ้าจะต้องเป็นหมอที่ดีมาก ๆ แน่นอน!”

เม้งผู้จิกกล่าว “องค์หญิงชมเกินไปแล้ว ข้าน้อยมิกล้า”

เขาซ้อนตามอง พบว่าเส้นทางนี้คล้ายไม่ใช่เส้นทางไปตำหนักหมิงเยว่ กำลังจะเอยปากถามกลับได้ยินเด็กหญิงตัวน้อยกล่าว “พี่ใหญ่ ก่อนหน้านี้ข้าเคยอ่านเจอประโยคหนึ่งในตำราการแพทย์”

เม้งผู้จิกถามตามจิตใต้สำนึก “ประโยคใดหรือ”

จากนั้นก็ได้ยินนางเอ่ย “หมอทั้งหลายไม่ว่าจะไปอยู่ที่แห่งใดพบชายหรือหญิง ผู้สูงศักดิ์หรือบ่าวไพร่ เป้าหมายเดียวของข้าคือสร้างความสุขให้ผู้ป่วย ระมัดระวังตัวเอง ไม่กระทำชั่วช้าเลวทรามใดๆ เป็นภัยต่อผู้อื่น โดยเฉพาะเรื่องล่อลวงลวงละเมิด ทุกสิ่งที่ข้าได้เห็น

และไดยิน ไม่ว่าจะเกี่ยวข้องกับการงานหรือไม่ หากเห็นว่าสมควรเปิดเผย ย่อมเก็บงำไว้อย่างแน่นหนา หากข้าราชการคำสาบาน ขอทวยเทพ โปรตบันดาลให้ข้ามีเกียรติในชีวิตและวิชาแพทย์ หากผิดคำสาบานนี้ ขอให้ฟ้าดินภูตผิจึงรวมลงทัณฑ์”

เมิ่งผู้จี้ฟังวาจาอันชั่วขณะจิตใจก็พลันสั่นสะท้าน

ตระกูลเมิ่งเป็นหมอมารุ่นสู่รุ่น กระทั่งช่วงชีวิตของเขาในที่สุด ก็มีวาสนาเข้าสำนักหมอหลวง บิดาแซ่เมิ่งพูดเสมอว่าผู้เป็นหมอมือหัตถ์ เดียวกับคนเป็นพ่อแม่ อันที่จริงแล้วไม่เห็นด้วยที่เขาเข้าวัง

บิดาแซ่เมิ่งบอกว่า ข้างกายจักรพรรดิมีขาดหมอผู้มีวิชาการแพทย์ ล้ำเลิศ กลับเป็นปวงชนใต้หล้าที่มากด้วยโรคภัยไข้เจ็บ ต้องการ พวกเขามากกว่า ดังนั้นยามเกิดจึงตั้งชื่อให้เขาว่าผู้จี้¹

ทว่าคนหนุ่มสาวมักหวังว่าตนจะสามารถประสบความสำเร็จ ยิ่งใหญ่ได้ หลังเข้าวังบิดาก็คล้ายผิดหวังต่อตนเองเล็กน้อย ความสัมพันธ์ สองพ่อลูกจึงไม่สนิทเหมือนเก่า

เมิ่งผู้จี้จำนนย่นย่อยอมเทียบหมอลหลวงมาประสบการณ์ในวัง ไม่ได้ อันที่จริงก็ไม่ได้รับมือหมายหน้าที่สำคัญ จนบางครั้งสงสัยว่า ตนเลือกเส้นทางผิดหรือไม่

ยามนี้จู่ ๆ ก็ได้ยินหลินเพยลู่เอ่ยวาจา ถึงเพียงจะคิดได้ว่านั้นคือ เจตนาเดิมที่ผู้เป็นหมอฟิ่งมี ตรงกับแนวคิดที่บิดาสั่งสอนตนในยามนั้นพอดี

ไม่รู้ว่าเป็นผู้อาวุโสท่านใดมีแนวคิดและความตระหนักรู้ที่ทำให้ คนเลื่อมใสเช่นนั้น

¹ผู้จี้ แปลว่า ผู้รักษาโรค

เมื่องผู้รับถาม “ไม่ทราบว่างค์หญิงอ่านตำราการแพทย์เล่มไหนหรือ สามารถให้ข้าน้อยยืมอ่านได้หรือไม่”

หลินเพยลู่กล่าวอย่างน่ารัก “ข้ากลับไปหาก่อน หากหาเจอจะมอบให้พี่ใหญ่” นางกะพริบตา เอียงศีรษะเอ่ยถามอย่างไร้เดียงสา “แต่ว่าพี่ใหญ่ พวกเจ้าเป็นหมอ สามารถปฏิบัติตามคำสาบานเช่นนี้ที่ตำราเล่มนี้ว่าไว้ได้ไหม”

เมื่องผู้เฒ่าหันหน้ากับแวตาท่าจริงใจและเลื่อมใสของเด็กหญิงน้อยก็ละลายใจอยู่บ้าง แต่ก็ยังคงเอ่ยตอบอย่างซื่อสัตย์ “ข้าน้อยเทียบผู้อาวุโสที่มีจรรยาแพทย์สูงส่งท่านนี้ไม่ได้ แต่ข้าน้อยก็จะมองเขาเป็นแบบอย่าง เข้มงวดต่อตนเองอย่างเคร่งครัด”

ดวงตาคู้งามของเด็กหญิงน้อยใส่วาม มองซ้ายขวาครุ่นหึงพอพบว่ารอบข้างไม่มีคนก็กวักมือเรียกเขาเจียบ ๆ เอ่ยเสียงเล็ก “พี่ใหญ่ เจ้ากลับมา ข้าจะแอบบอกเจ้า”

เมื่องผู้เฒ่าหัวเราะท่าทางน่ารักของนางไม่ได้ ก็มุดลงไปตามคำบอก

เด็กหญิงน้อยเข่งเท้าเข้าไปใกล้หูเขา ใช้น้ำเสียงเล็กอ่อนนุ่มกระซิบเบา ๆ “พี่ใหญ่ เมื่อครู้ข้าเห็นจื้อจื้อแคว้นซ่งผู้นั้นได้รับบาดเจ็บเขาน่าสงสารนัก แต่ว่าหมอหลวงก่อนหน้านั้นไม่ได้รับการแผลเขาให้ดี เจ้าช่วยเขาได้หรือไม่”

พูดจบนางก็ประสานมือน้อย ๆ สองข้างเข้าด้วยกัน กล่าวอย่างนุ่มนวล “ขออภัย”

เมื่องผู้เฒ่าฟังจะสะเทือนอกสะเทือนใจต่อคำปฏิญาณแพทย์เหล่านั้นของนาง เดิมก็คิดทบทวนใหม่อีกครั้งแล้ว ยามนี้เห็นว่าแม้นางจะอายุน้อย ทว่าจิตใจกลับดั่งยามเช่นนี้ ชั่วขณะก็กล่าวอย่าง

ไม่เกียจงอน “แน่นอน! ผู้เป็นหมอมีใจเมตตาพึงเป็นเช่นนี้!”

ดวงตาใสวามขององค์หญิงน้อยมองเขาไม่กะพริบ “พี่ใหญ่
เจ้าเป็นหมอที่ดีมากๆ จริงๆ!”

เมื่งผู้ฉู้ถูกนางชมจนชินอายเล็กน้อยแล้ว

เขาไม่รู้ว่องค์หญิงหามีความสัมพันธ์ใดไ่ล้กับจื้อจื้อผู้นี้ ยาม
เดินถึงข้างป่าไ่ก็กล่าว “องค์หญิง ข้า่น้อยเข้าไปปรึกษาให้เขาก็พอ
ฐานะท่านไม่สะดวก กลับไปก่อนเถิด องค์หญิงวางใจได้ ข้า่น้อย
จะไม่ทำให้ผิดหวัง”

หลินเฟยลู่พยักหน้าด้วยความดีใจ กระโดดโลดเต้นเดินไปแล้ว

เมื่งผู้ฉู้จึงจัดเสื้อผ้าและหมวก เคาะประตูเรือนไ่เสีย

วันรุ่งขึ้นหลินเฟยลู่ไปเข้าเรียนที่สำนักศึกษาหลวง ซึ่งจึงหลานลาป่วย
ไม่มา ไม่รู้ว่ต้องรักษาบาดแผลในเรือนนานเพียงใด หลินจี้เหวิน
ข้างหลังคาดไ่ถึงว่ยังคุยโวลีเสียงดังถึงวิรกรรมวิรบุรุษที่ทนต่อยจื้อจื้อ
แคว้นซ่งล้มหลายหมัดเมื่อวาน

หลินจี้ยวนกอดหนังสือเขยิบเข้ามาข้างหน้า นั่งลงข้างกาย
หลินเฟยลู่ เห็นท่าทางไ่สบอารมณ์ของนางก็จิ้มแกละน่อย “เสียวลู่
เจ้าเป็นอะไรไป”

มือทั้งสองของหลินเฟยลู่วางซ้อนกันบนโต๊ะหนังสือ คางเกย
ข้างบน กระพืดกระพืดกล่าว “ข้าไม่ชอบเขา!”

หลินจี้ยวนมองไปข้างหลังผาดหนึ่ง “เจ้าหมายถึงพี่ชายรองหรือ
เขาก็เป็นคนแบบนี้ พวกเราไ่ต้องสนใจเขาก็พอ”

หลินเฟยลู่บ่นปาก เอ้ยเสียงกลัดกลุ้ม “พวกเราไ่ควรใช้อำนาจ
รังแกผู้อื่น เป็นเรื่องไ่ถูกต้อง พวกเราควรเป็นเด็กดี”

หลินจิ้งยวนนึกถึงการกระทำที่ตนเคยรังแกชิงชิงหลานก่อนหน้านี้ ก็ใจฝ่อเล็กน้อย พยักหน้าถี่ “อืมๆๆ ต้องเป็นเด็กดี!”

น้องเสี่ยวลู่ทั้งน่ารัก ทั้งจิตใจดี ทั้งเชื่อฟังจริงๆ รวากับธารน้ำใสสะอาดท่ามกลางพระราชวังที่ใช้อำนาจรังแกผู้อื่นแห่งนี้! น้องสาวที่ติงามเช่นนี้จะต้องเป็นนางฟ้าตัวน้อยที่เทพเซียนประทานให้เขาแน่นอน

QAO

เพื่อปลอบใจน้องสาว หลินจิ้งยวนที่ไม่รักเรียนกลับนั่งแถวแรกตลอดทั้งเช้า ฟังบทเรียนเป็นเพื่อนหลินเฟยลู่ ทำเอาราชครูประหลาดใจจนมองมาทางฝั่งนี้บ่อยครั้ง กล่าวในใจว่าองค์ชายสี่เปลี่ยนนิสัยแล้วหรือ ไหนลองเรียกเขาลุกขึ้นตอบคำถามดูเสียหน่อย

ผลลัพธ์คือหลินจิ้งยวนพูดกับเขาด้วยความซื่อสัตย์มากเป็นพิเศษ “แม้ข้าจะนั่งตรงนี้ แต่จิตใจของข้ายังอยู่แถวหลังสุด ราชครู ท่านคิดเสียว่ามองไม่เห็นข้าเถิด”

ราชครู “...”

เปลี่ยนนิสัยกับผีสิ!!!

คาบเรียนตอนเช้าจบลง หลินเฟยลู่ก็เก็บกระเป๋าหนังสือใบเล็กของตนเรียบร้อย กล่าวลาบรรดาพี่ชายพี่สาวแต่ละคนอย่างมีมารยาท ไม่รู้ว่าช่วงนี้นิสัยโอหังของหลินเนี่ยนจื๋อกำเริบหนักขึ้นหรือไม่ หลายครั้งที่หลินเฟยลู่หักท่ายอีกฝ่ายก็แสวงมองไม่เห็น ครั้งนี้พอได้ยินนางบอกว่า ‘พี่หญิงใหญ่ ลาก่อน’ คาดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะเป็นหน้าหนีด้วยความไม่สบอารมณ์อย่างยิ่ง รีบโบกมือวิ่งหนีไป

กลับเป็นหลินจ้ว่ววีพี่หญิงสี่ที่นางไม่ค่อยสนทนเท่าไรตอบรับคำทักทายของนางอย่างเหนียมอายเล็กน้อย

หลินจี้เหวินยังคงคุ้ยโว้อ้ววดว่าตนเก่งกาจเพียงใดกับบุตรหลาน

ตระกูลสูงศักดิ์ไม่กี่คนนั้นที่ปกติชอบประจบประแจงเขา เห็นหลินเฟยลุ่ สะพายกระเป๋าสีใบเล็กเดินเข้ามาก็เชิดตึ้งด้วยความหยิ่งยโส อย่างยิ่ง รอนางโบกมือพูดกับตนว่า “พี่ชายรอง ลาก่อน”

เมื่อครูเขาเห็นหมดแล้ว!

ผลลัพธ์คือแม่นางน้อยเซ็ดหน้ายี้ดอก เดินผ่านข้างกายเขาไป อย่างเมินเฉย ไม่ส่งสายตาให้เขาแม้แต่ผาดเดียว

หลินจี้เหวินโมโหเล็กน้อย แกวงหมัดใส่แผ่นหลังนาง ถูกหลินถึง จับได้คางหน้าเขา

แม้หลินถึงจะสูงไม่เท่าเขา อีกทั้งยังกำยำไม่เท่าเขา แต่ก็ป็นองค์ชายใหญ่ มารดาเป็นหรรณก๊วยเพยที่มีอำนาจยิ่งใหญ่ในวัง หลินจี้เหวินอยู่ต่อหน้าพี่ชายผู้นี้ยังคงรักษากฎระเบียบบออย่างยิ่ง

หลินถึงกลับยังมีท่าทางอ่อนโยน กล่าวเตือนเขา “น้องหญิงห้า ยังเด็ก เจ้ามีอาจรงแกนาง”

หลินจี้เหวินคิดในใจ ยามนางรังแกข้า ไยท่านถึงไม่พูดบ้าง ขณะพยักหน้าด้วยความไม่ยินยอมอย่างมาก

ออกจากสำนักศึกษาหลวงแล้วหลินเฟยลุ่ก็กลับไปยังตำหนักหมิงเยว่ ชีวิตของนางตอนนี้เป็นระเบียบยิ่งนัก ตอนเข้าไปเข้าเรียนที่สำนักศึกษาหลวง ตอนบ่ายไปฝึกยุทธ์ที่ตำหนักของซีก๊วยเพย ตกเย็นถึงมีเวลาว่าง มีความรู้สึกคล้ายเข้านานตอกับตรวนเวียนไปมา

ขณะที่กำลังพูดคุ้ยหัวเราะพลางเดินเข้าตำหนักกับซงอวี่ จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงอะอะไวยวายข้างใน อีกทั้งยังแทรกด้วยเสียงร่ำไห้ของหลินจางหยวน หลินเฟยลุ่รู้สึกสังหรณ์ไม่ดีในใจ เร่งฝีเท้าวิ่งเข้าไป เพิ่งถึงลานก็มองเห็นอวี่ไยกำลังถือน้ำร้อนหนึ่งอ่าง

เห็นนางกลับมา เข้าตาที่ผ่านการร้องไห้ของอวินโยวก็แดงขึ้นอีกครั้ง ขานเรียก “องค์หญิง”

หลินเพยลู่ถาม “เกิดอะไรขึ้น ท่านพี่เป็นอะไร”

อวินโยวสะอื้นกล่าว “องค์ชายหกล้มเป็นอะไร แต่พระนาง...”

หลินเพยลู่รีบเดินตามนางเข้าไปจึงพบว่าในห้องยังมีหมอลวงผู้หนึ่งตรวจอาการอยู่ เชี่ยวหลานนอนใบหน้าซีดขาวอยู่บนเตียงสลบไสลไม่ฟื้น แขนที่เปลือยอยู่ข้างนอกและใบหน้ายังมีก้อนบวมแดงเห็นชัดเจนอย่างยิ่งหลายก้อน

หมอลวงเอ่ย “พิษฝังบนตัวก๊วยเหริน ช้ำน้อยถอนให้นางแล้ว เพียงแค่ก๊วยเหรินตกน้ำ ไอเย็นชำระล้าง อีกทั้งยังได้รับความตกใจหนักเกินไป ยังต้องดูแลระยะยาว นี่เป็นเทียบยาที่ช้ำน้อยเขียน รีบไปเอายามาเถอะ”

ชิงเยียนกล่าวขอบคุณแล้วจึงถือเทียบยาเดินไปข้างนอก พอเห็นหลินเพยลู่กลับมาก็เข้าตาแดงเตรียมจะพูดบางอย่าง หลินเพยลู่จึงเอ่ยขัด “ไปเอายามาก่อนเถอะ”

ชิงเยียนพยักหน้าออกไป หลินจวนหย่วนพุดอยู่ข้างเตียงรำไห้ไม่หยุด หลินเพยลู่เดินเข้าไปปลอบอยู่ครู่ก่อนวันจึงให้ซงอวีพาเขาออกไป แล้วค่อยถามอวินโยว “เกิดเรื่องอะไรขึ้น”

อวินโยวเช็ดน้ำตา จากนั้นจึงเล่าเรื่อง

ที่แท้แล้วเช้าวันนี้เชียวหลานได้รับคำเชิญจากเหมยเพย เชิญนางไปเดินเล่นชมบุปผาที่อุทยานด้วยกัน แม้เชียวหลานจะรู้ว่าผู้มามีเจตนาไม่ดี แต่ฝ่ายตรงข้ามเป็นพระชายา นางเป็นก๊วยเหริน ในวังเคร่งครัดเรื่องฐานะตำแหน่ง นางมีอาจปฐิเสธ ทำได้เพียงไปตามคำเชิญ

ตั้งแต่กลับมาจากพระราชนิเวศน์เหมยเพยก็ไม่ถูกจักรพรรดิหลิน

พลิกป้ายเลือกสนมเลย ในวังลือกันว่านางสูญเสียความโปรดปรานแล้ว แต่อย่างไรเสียตำแหน่งก็ยังอยู่ ปกตินางภาพลักษณ์ดีงาม ปฏิบัติต่อเหล่าพระสนมข้างกายก็ไม่เลว จึงไม่มีใครซ้ำเติม

เดินเล่นชมบุปผาครั้งนี้นางยังเชิญพระสนมอีกหลายคน ไม่ได้เจอหลายปี เหมยเพยไม่เหมือนยามนั้นแล้ว ทว่าเห็นนางกลับยังคงจับมือนางชานเรียก ‘พี่หญิง’ ด้วยความสนิทชิดเชื้อ

เชียวหลานคิดว่าผู้ที่วางยาในตอนนั้นเกินครึ่งเป็นนาง ในใจก็สั่นสะท้าน ล้วนไม่กล้าคลาไคลความระมัดระวัง ประสาห์ดินตัวตลอดเวลา กลับไม่คิดว่ายังกดติดกับดัก

ยามผ่านดงดอกไม้ผืนหนึ่ง ผึ้งหนึ่งฝูงที่รู้ว่ามาจากที่ใดก็บินแตกฮือออกมา พุ่งไปบนร่างนางแน่นชนิด ผึ้งฝูงนี้ไม่ต่อยใครทั้งสิ้น เพียงไล่ต่อยแต่นางผู้เดียว เชียวหลานวิ่งหนีด้วยความตระหนกตกใจ แต่ผึ้งก็ยังตามติดไม่วาง ท้ายที่สุดนางกระโดดลงในทะเลสาบข้างหน้าจมลงในน้ำ จึงหนีพ้นภัยนี้ได้ในที่สุด

แม้จะเป็นฤดูใบไม้ผลิ แต่น้ำในทะเลสาบยังคงเย็นจัด อีกทั้งนางจมอยู่ในน้ำนานเกินไป ยามช่วยขึ้นมาก็สลบไสลไม่ฟื้นแล้ว

หลินเพยลูฟ่งอวินโยวรำให้พาลงเล่าเรื่องจนจบก็โมโหจนขมับเต้นตุบ ๆ

ยามนี้หมอลงออกไปแล้ว นางถามอวินโยวเสียงต่ำ “ตอนชมดอกไม้มีความผิดปกติอะไรหรือไม่ ทำไมผึ้งถึงไล่ตามแต่ท่านแม่ข้า”

อวินโยวสะอื้นเอ่ย “ตอนนั้นไม่รู้เจาค่ะ ตอนนี้อยอนึกแล้ว กลับแปลกเล็กน้อย ยามบ่าวไปเป็นเพื่อนพระนางได้กลิ่นที่ตัวผู้อื่นล้วนผ่านการรมอ้ายเฉา² ตอนนั้นบาวยังคิดว่าเพราะถึงฤดูใบไม้ผลิแล้ว จึงใช้อ้ายเฉารมเสื้อผ้าไล่แมลง ตอนนี้อยคิดดูแล้วน่าจะเป็นเพราะ

ผึ่งไม่ชอบกลิ่นอายเฒ่า”

หลินเพยลู่ฟังอย่างสงบนิ่งจนจบ คิดครุ่นหนึ่งจึงถามต่อ “เสื้อผ้าชุดนั้นที่ท่านแม่ใส่ไปชมดอกไม้อยู่ที่ไหน”

อวินโยวกล่าว “บ่าวเปลี่ยนให้พระนางแล้ว อยู่ในอ่างข้างนอกยังไม่ทันได้ซักเจ้าค่ะ”

หลินเพยลู่ให้นางนำทาง หลังเดินเข้าไปก็หยิบชุดกระโปรงที่เปียกชุ่มขึ้นมามดม แม้จะแช่น้ำในทะเลสาบมาก่อนก็ยากจะกลบกลิ่นหอมของเกสรดอกไม้บนเสื้อผ้า

อวินโยวเองก็ดมเช่นกัน ตกใจกล่าวว่า “กลิ่นนี้แปลกยิ่งนักมิใช่กลิ่นที่พระนางใช้เป็นประจำ!”

หลินเพยลู่รู้แล้ว ดูท่าเหมยเพยจะฉวยโอกาสยามที่เชียวหลานไม่ได้ระวัง โปรยเกสรดอกไม้ที่ดึงดูดผึ้งบนตัวนาง จึงดึงดูดให้ผึ้งไล่ตามเพียงนางผู้เดียว หากเชียวหลานไม่กระโดดลงน้ำก็คงจะถูกต่อยจนเสียชีวิต

สตรีผู้นี้อำมหิตเกินไปแล้วจริงๆ

อวินโยวโมโหกล่าว “องค์หญิงเจ้าค่ะ! พวกเราไปหาสองเฮาทวงความยุติธรรมเถิด!”

หลินเพยลู่ถามนางกลับ “เจ้ามีหลักฐานว่าเป็นฝีมือของเหมยเพยหรือ เจ้าเห็นกับตาหรือว่านางโปรยเกสรดอกไม้ลงบนตัวท่านแม่”

อวินโยวพูดไม่ออกในชั่วขณะ

หลินเพยลู่เอ่ยเสียงเรียบ “วันนี้คนที่ไปชมดอกไม้พร้อมกับนางน่าจะเป็นคนสนิทของนางทั้งหมด ในเมื่อนางเตรียมการสมบรูณ์แบบ

² เหี้ยเหี้ยะ หรือโกฐจุฬาลิน เป็นสมุนไพรที่นิยมใช้ในการแพทย์แผนจีน มีสรรพคุณควบคุมการไหลเวียนโลหิตและลมปราณ สามารถใช้ขับไล่แมลงได้

ก็คงไม่มีทางมีข้อบกพร่อง”

อวินโยวรำให้พลางกล่าว “ผิดที่บ่าวโง่เขลา ไม่อาจปกป้อง
พระนางให้ดี”

หลินเพยลู่ถอนหายใจ “ไม่ต้องร้องแล้ว ไปดูแลท่านแม่เถอะ
คนไม่เป็นไรก็ดีแล้ว”

อวินโยวเซ็ดน้ำตา อดโมโหไม่ได้ “องค์หญิง เรื่องนั้นก็ปล่อยไป
เช่นนี้หรือเจ้าคะ”

หลินเพยลู่หัวเราะหนึ่งครา “ปล่อยไปหรือ” นางโยนชุดกระโปรง
ที่เปียกชุ่มลงในอ่าง เซ็ดน้ำบนมือแล้วกล่าวคล้ายไม่มีอะไร “ไม่พ่
นางให้ตาย เรื่องนี้ก็จบเห่”

อวินโยว “!!!”

พลันรู้สึกว่องค์หญิงช่างโหดเหี้ยมนัก!!!



41

ไม่นานชีวิตก็เปลี่ยนก็นำยากกลับมา เริ่มตั้มยากกับอวินโยว

ตอนนี้หลินจางหยวนไม่ร้องไห้แล้ว แต่ดวงตาแดงเหมือนกระต่ายน้อยในอ้อมอกหลินเฟยลู่ นั่งอยู่ข้างเตียงมองเขียวหวานจากนั้นค่อยสะอื้นถาม “น้องสาว ท่านแม่จะตายไหม”

หลินเฟยลู่จับมือเขายื่นเข้าไปในผ้าห่ม กุมมือเขียวหวานไว้ “คนตายตัวไม่อุ่น ท่านลูบดู มือของท่านแม่อุ่นมากใช้หรือไม่”

หลินจางหยวนตาแดงลูบอยู่ครั้งก่อนวัน จากนั้นก็ยิ้มออกมา “อุ่น!”

หลินเฟยลู่เองก็ยิ้ม “ดังนั้นท่านแม่ไม่ได้ตาย เพียงแค่หลับอยู่อีกประเดี๋ยวก็ตื่นแล้ว”

หลินจางหยวนตั้งนิ้วมือหนึ่งนิ้วจรรตริมฝีปากส่งเสียงซู่สองครากล่าวเบาๆ “เช่นนั้นพวกเราอย่ารบกวนท่านแม่นอนเลย น้องสาวพวกเราออกไปเล่นกันเถอะ”

หลินเฟยลู่พยักหน้า จูงมือเขาออกจากห้อง

ตอนนี้หลินจางหยวนมีกระต่ายน้อยและนางเออร์อยู่เป็นเพื่อนวันคืนก็มีความสุขกว่าเดิมมาก บุคลิกว่าเรjingเบิกบานกว่าตอนที่นางเพิ่งมาเล็กน้อย เขาเพียงตกใจจากเหตุการณ์ที่เขียวหวานถูกช่วย

กลับมาด้วยร่างเปียกชุ่มเมื่อเช้านี้จึงร้องไห้ไม่หยุด

ยามนี้รู้ว่ามารดาไม่เป็นไร ไม่ซำก็เล่นอยู่ในลานด้วยความ
ดีอกดีใจ

หลินเพยลู่ นั่งอยู่บนธรณีประตูพาลงมองเขา มุมปากก็โค้งขึ้น
เล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว แสงอาทิตย์ค่อยๆ ลาดเอียง ในที่สุดเชียวหลาน
ที่หมดสติก็ฟื้นแล้ว หลินเพยลู่ได้ยินเสียงเรียกของอวินโยวข้างใน
ก็ลุกขึ้นเดินเข้าไป

เชียวหลานมองดูแล้วยังคงอ่อนแออย่างยิ่ง ครึ่งนี้นางตกใจ
ไม่น้อย คาดว่าคงจะป่วยหนัก ซึ่งเยียนป้อนนางดื่มยาเสร็จแล้ว
ก็ประคองให้นอนลง นางมองลูกสาวที่นั่งอยู่ข้างเตียง เสียงแหบแห้ง
เล็กน้อย “ทำให้ลู่ออร์เป็นกังวลอีกแล้ว”

หลินเพยลู่ส่ายหน้า “ท่านแม่รักษาใช้ให้ดี”

เชียวหลานยกมือคิดจะลูบบริเวณที่เจ็บแสบบนใบหน้า แต่ถูก
หลินเพยลู่ยื่นมือไปกุดไว้ “ท่านแม่ พึงทายาไป อย่าจับ”

เชียวหลานถามเสียงแหบ “หน้าแม่...”

นางแม่ปากยิ้มน้อยๆ “ปัญหาเล็ก วางใจเถิด เดี่ยวก็ดีขึ้น”

เชียวหลานหลับตา เพียงรู้สึกถึงความแค้นอัดอันอยู่ในทรวงอก
นาง ผ่านไปครู่ใหญ่จึงสงบอารมณ์ลงได้ เสียงสั่นเครือเล็กน้อย
“เหมยเพยคิดทำลายโฉมหน้าแม่ ในเมื่อแผนการครั้งนี้ไม่สำเร็จ
เกรงว่านางคงมียอมรามือ”

หลินเพยลู่กุมมือของนางไว้ เสียงสงบนิ่งอย่างยิ่ง “เช่นนั้น
ก็รอนางเถอะ”

นิ้วมือเชียวหลานบีบแน่น จ้องมองลูกสาว ท้ายที่สุดเพียงกำซบ
เสียงแหบหนึ่งประโยค “ทุกเรื่องต้องระงับนะ”

หลินเพยลู่อิมพลางพยักหน้า

เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น ภายในช่วงเวลาสั้นๆ นางยอมไม่อาจออกจากตำหนักหึงเยว่ได้อีก พระกรุณาธิคุณของจักรพรรดิหลินล้วนมอบให้นาง ขอเพียงเสียวหลานไม่ได้รับความโปรดปรานหนึ่งวันก็จะต้องมีคนมากลั่นแกล้งถึงหน้าประตูอยู่เสมอ

หลินเพยรู้สึกลึกว่าตอนนี้ตนเหมือนกระดากบังของตำหนักหึงเยว่ มีนางอยู่จึงจะสามารถรับรองความปลอดภัยของคนในตำหนักนี้ได้

ตกบ่ายถึงเวลาที่ควรไปตอกบัตรที่ตำหนักจิ้นอว้น ซีกุ้ยเพยตื่นจากการนอนกลางวันแล้วไม่เห็นเจ้าถั่วน้อย จึงถามนางกำนัลข้างกายด้วยเสียงเย็นชา “วันนี้เด็กคนนั้นอยู่หรือ”

นางกำนัลกล่าว “พระนาง บ่าวเพิ่งได้ยินมาว่าเช้าวันนี้หลานกุ้ยเหรินมารดาขององค์หญิงห้าชนรังผึ้งที่อุทยาน ถูกฝูงผึ้งนั้นไล่ต่อยจนหนีลงทะเลสาบ ยามช่วยขึ้นมาคนก็แทบไม่ไหวแล้วพะคะ”

มือที่เกลี่ยชาของซีกุ้ยเพยชะงัก คิ้วขมวดมุ่น “ไปกับใคร”

นางกำนัลตอบ “ได้ยินว่าพระนางเหมยเพยส่งเทียบเชิญชมบุปผาให้แต่ละตำหนักไปกันหลายคนยิ่งนักพะคะ” นางกตเสียงต่ำกล่าว “จะไปแล้วก็แปลก ตอนนั้นมีคนอยู่เยอะเพียงนั้น ฝูงผึ้งดันไม่ไปหาคนอื่น ไหลตามเพียงกุ้ยเหรินผู้เดียว เรื่องนี้เกรงว่าจะมีเงื่อนงำเล็กน้อยพะคะ”

ซีถานเข้าวังมาก็ไม่เคยทำสงครามนางใน ผู้ใดทำสงครามนางในกับนาง นางก็จะให้ผู้นั้นนอนในหลุมศพ

เพียงแค่เห็นมากาก็รู้แล้วว่าพระสนมในวังนี้มีไม่กี่คนที่สะอาด

ช่วงนี้เสียวู้อู่ชื่อเสียงโจษจัน ยากจะเลี้ยงมิให้คนตำร้อน

ซีถานกล่าวกำชับ “เจ้าส่งของบำรุงร่างกายไปสักหน่อย ของที่ข้าไม่ได้ใช้เหล่านั่นที่พี่ชายส่งเข้ามาก็ส่งไปพร้อมกันเถิด”

นางกำนัลรับคำสั่งออกไป ถือสิ่งของยังไม่ทันเดินออกจากประตู ตำหนักก็พบชงอวี่ที่หลินเฟยลู่ให้มาบอกข่าวแล้ว ซีถานฟังจบก็ผงกศีรษะอย่างเรียบเฉย ให้ชงอวี่นำของทั้งหมดไปแล้วจึงกล่าวเสียงเรียบ “กลับไปบอกเสียวู้อู่ว่ามีเรื่องอะไรไม่ต้องกลัว ข้าจะหนุนนางเอง”

ชงอวี่รับคำสั่งออกไป

ซีถานทราบเรื่องแล้ว ในตำหนักอื่นย่อมทราบเรื่องเช่นกัน ทางฝั่งเสียนเฟยนั้นไม่ต้องพูดถึง ส่วนคนอื่นที่มีเจตนาเอาใจองค์หญิงห้าปากันทยอยส่งของมาที่ตำหนักหมิงเยวี่

แม้แต่ตำหนักเหมยเฟยก็ส่งคนมา บอกว่าเช้าวันนี้พระนางของพวกเราได้รับความตกใจ ตอนนี้ออกจากเตียงไม่ขึ้น แต่จิตใจห่วงหาหลานก๊วยเหริน อีกทั้งยังระอวยใจอย่างถึงที่สุดที่มีอาจมาเยี่ยมเยียนด้วยตัวเองได้ ทำให้เพียงส่งของบำรุงเหล่านี้นมา หวังว่าเซียวหลานจะหายป่วยในเร็ววัน

หลินเฟยลู่ยิ้มน้อยๆ ให้นางกำนัลรับไว้ เมื่อคนไป อวี่นโยวกี่โมโหจนแทบจะเอาของไปโยนทิ้ง

หลินเฟยลู่ห้ามนาง “โยนทิ้งทำไม เก็บไว้กิน ของดีไม่อาจสิ้นเปลือง”

อวี่นโยวก่ออย่างเคียดแค้น “แม่ว่าให้สร้างเห็นใจหนู ไม่นับว่าข้างในของเหล่านี้อาจจายาพิษไว้ก็ได้เจ้าคะ!”

หลินเฟยลู่ให้พวกนางเก็บของไว้ทั้งหมด “คนของนางมาส่งด้วยตัวเอง เกิดเรื่องอะไรขึ้นนางย่อมหนีไม่พ้น คนห่วงชื่อเสียง

อย่างเหมยเพยไม่มีทางทำเรื่องเช่นนี้”

เหมยเพยห่วงชื่อเสียงและการสร้างภาพลักษณ์อันดีงามต่อหน้าผู้อื่น ดังนั้นนางไม่มีทางยอมให้เรื่องฝังต่อคนนี้ประอะเปื้อนตนเองเป็นอันขาด

ผ่านไปไม่นาน ผู้ที่สนใจเรื่องนี้ก็พากันวิพากษ์วิจารณ์กันว่า เหตุที่ฝังไล่ตามหลานก๊วยเหรินเพียงคนเดียวเป็นเพราะหลานก๊วยเหรินได้ยื่นว่ามีพระสนมไปชมดอกไม้เป็นจำนวนมาก จึงทวงหอมบนตัวมากหน่อย เพื่อบังเอิญเจอฝ่าบาทแล้วตนเองจะโดดเด่น

ผลลัพธ์คือฝ่าบาทไม่ได้พบ กลับพบฝูงผึ้ง ไม่เพียงแต่เสียหน้า ช้ำยังเกือบเสียชีวิต

เรื่องนี้กลายเป็นเรื่องขบขันยามน้ำชาหลังอาหารของคนในวังแล้ว หลังซิงเยียนและคนอื่นๆ ได้ยื่นกิโมโทโกธา ทว่าหลินเพยลูกลับไม่ได้สนใจนัก

ปากอยู่ที่ตัวคนอื่น ช้ำยังมีเหมยเพยตั้งใจแพร่ข่าว เชื่อก็เชื่อ ไม่เชื่อแล้วโต้เถียงไปก็ไม่มีประโยชน์ เพียงคำตินนินทาเท่านั้น ผู้ที่ได้รับความเจ็บปวดมีเพียงคนที่ใส่ใจ

กว่าจักรพรรดิหลินจะทราบเรื่องนี้ หลินเพยลูก็ไม่ได้ไปสำนักศึกษาหลวงมาสองวันแล้ว ส่วนด้านฝั่งหม่านนั้นไม่พูดถึงข่าวลือในวังสักนิด บอกเพียงมารดาของเสี่ยวอู่ตกน้ำป่วยหนัก ช่วงนี้องค์หญิงห้าวดูแลอยู่ข้างเตียง

พูดจบก็เอ่ยถามด้วยความระมัดระวัง “ฝ่าบาท จะเสด็จไปตำหนักหมิงเยว่หรือไม่พะย่ะค่ะ”

กล่าวตามความจริง ยามนี้จักรพรรดิหลินยังไม่ได้เตรียมใจไปพบเสี่ยวหลานและลูกสมอที่บั้นขี้ผึ้งของนาง

เขาก็มหันหน้าทางสารกราบทูล ไม่ได้เอ่ยวาจา เฝงหม่านเข้าใจ เจตนาของฝ่าบาทแล้วจึงไม่พูดมากอีก ผ่านไปไม่นานจักรพรรดิหลิน ถึงงยหน้าถาม “ในตำหนักหมิงเยว่มีคนรับใช้กี่คน”

เรื่องนี้เฝงหม่านเองก็ไม่รู้ รีบหาคนมาเปิดบัญชีรายชื่อ หลัง ตรวจสอบเสร็จแล้วค่อยกล่าวทูล “ตอนนี้ในตำหนักหมิงเยว่มีเพียง นางกำนัลสองคนข้างกายหลานก๊วยเหริน หญิงรับใช้หนึ่งคนข้างกาย องค์หญิงห่า ยังมีหมั้วหมั้วที่อายุมากแล้วอีกผู้หนึ่งพะย่ะค่ะ”

จักรพรรดิหลินขมวดคิ้วกล่าว “คนแค่นี้จะรับใช้พอได้อย่างไร เสี่ยวอู่เพิ่งอายุเท่าใด ยังต้องให้นางเฝ้ามารดาหน้าเตียง” เขาคิด ครุ่นหนึ่ง เอ่ยสั่ง “บอกกรมวัง จัดสรรบ่าวในวังหนึ่งกลุ่มไปรับใช้ตาม ตำแหน่งของหลานก๊วยเหริน อย่าให้เกิดข้อผิดพลาดใดๆ ได้”

ว่าตามตำแหน่งก๊วยเหรินโดยปกติแล้ว ข้างกายเซียวหลานควร มีหญิงรับใช้ประจำตัวสองคน นางกำนัลดูแลงานหนึ่งคน สาวใช้ เรียกใช้สองคน ชั้นที่สองคน

ก่อนหน้านี้เซียวหลานสูญเสียความโปรดปราน นางกำนัล ข้างกายประจบผู้มีอำนาจแล้วทยอยกันแยกตัวออกไป ยามนี้จักรพรรดิ หลินออกพระราชโองการ กรมวังย่อมมีกล้ำเเมนเฉยและตรวจสอบว่า ในวังที่ตอนนี้ยังไม่มีงานทันที หลังคัดเลือกเสร็จแล้วก็ส่งไปยังตำหนัก หมิงเยว่

จักรพรรดิหลินก้าวข้ามปมในจิตใจไม่ได้จึงไม่ยอมไปตำหนัก หมิงเยว่ ทว่าก็ส่งสิ่งของไปให้ไม่น้อย นอกจากผ้าไหมแพรพรรณ ส่วนใหญ่ล้วนเป็นของบำรุง ผู้ที่มีตาล้วนรู้ว่าเป็นการพระราชทานแก่ เซียวหลาน หาใช่องค์หญิงห่า

บ่าวที่ย้ายเข้าไปพากันอิจฉาขึ้นมาทันที ต่างพูดว่าเซียวหลาน

ได้โชคเพราะหายนะ

เหมยเพยที่ได้ยินเรื่องนี้ก็ขำกว้างด้วยสามใบในตำหนักของตน จนแตกละเอียด กัดฟันกล่าวเสียงอาฆาต “ได้โชคเพราะหายนะก็ต้องดูด้วยว่านางจะมีชีวิตต่อไปได้เสพลุกับโชคนี้หรือไม่!”

ชีเชียงสาวใช้จากบ้านเดิมที่ติดตามเหมยเพยเข้าวังเป็นคนที่น่าสงสาร ใฝ่ใจที่สุดเรียกคนมาเก็บกวาดห้องพลางเอ่ยปลอบเสียงต่ำ “ไยพระนางต้องโกรธคนที่ไม่เข้าตาเช่นนั้นเพคะ” นางนวดขมับเหมยเพยเบาๆ “คนของเราถูกจัดสรรเข้าไปแล้ว นับแต่นี้ไปทุกการเคลื่อนไหวของพวกนางล้วนอยู่ในมือพระนาง ไยต้องกลัดกลุ้มว่าจะควบคุมไม่อยู่ด้วยเล่าเพคะ”

เหมยเพยเบิกตา จากนั้นจึงกระตุกริมฝีปากยิ้ม

ในตำหนักมีคนเพิ่มขึ้นมากถึงเพียงนี้ ซึ่งเขียนกับอวินโยวปรับตัวไม่ทันชั่วขณะ วันนี้เชียวหลานยังคงป่วย จึงกลายเป็นหลินเพยลู่ที่ต้องจัดการคนเหล่านี้ให้เป็นระบบระเบียบ

ก่อนมาบรรดาว่าในวังก็ได้ยินว่าองค์หญิงห้าตลาดเฉลียวและเป็นทีโปรดปรานอย่างยิ่ง แต่ไม่คิดว่าเด็กหญิงตัวน้อยที่อายุเพียงห้าขวบจะเป็นผู้ดูแลตำหนัก ครั้นได้ยืนนางใช้เสียงเด็กน้อยใสกังวานเตือนให้พวกเขาต้องรักดีและซื่อสัตย์ต่อผู้เป็นนายแล้ว ต่างก็รีบขานรับพลัน

หลังให้พวกบ่าวออกไป หลินเพยลู่ก็เรียกชียงเขียนกับอวินโยวเข้าไปในห้อง เอ่ยเสียงต่ำ “เรื่องส่วนตัวอย่าเพิ่งมอบให้พวกเขาชั่วคราว เฝ้าระวังไปก่อน”

ชียงเขียนตกใจ “องค์หญิงกังวลว่าในนี้จะมีคนซ่อนเจตนาร้าย

หรือเจ้าคะ”

“ใครจะรู้เล่า” หลินเพยลู่ย่นนึ้กถึงละครสงครามนางในที่ตนเคยดูเล็กน้อย ก่อนยิ้มหวาน “ระวังไว้ก่อนก็ไม่เสียหาย”

ใครจะคิดว่าคืนวันนั้นหลินเพยลู่ที่กำลังหลับฝันก็ได้ยินเสียงหินก้อนเล็กกระแทกหน้าต่างห้องนางอีกครั้ง

นางตกใจเล็กน้อย สวมเสื้อคลุมลุกขึ้นเดินไปข้างหน้าต่างอย่างเบามือเบาเท้า หลังจากกรออยู่ครู่หนึ่งจึงฉวยโอกาสที่หินก้อนนั้นดังขึ้นเพียงชั่วพริบตา เปิดหน้าต่างทันที

ลมหนาวคืนวันสันตฤพุดกรูเข้ามา นอกห้องแสงจันทร์สีเงินดูผ้าโปร่งบาง พุ่มหญ้านอกกำแพงสายไหวเล็กน้อย นางเ้มปากกลืนหัวเราะ กดเสียงเล็กพุดกับข้างนอก “องค์ชาย ข้าเห็นท่านแล้ว”

นางรออยู่ครู่หนึ่ง แต่ก็ไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ จนในที่สุดก็อดหัวเราะขึ้นมาไม่ได้ มือเล็กๆ เกาะหน้าต่างชะงักตัวออกไป “องค์ชาย ไม่ต้องหลบแล้ว ข้าหนาวนัก”

นอกกำแพงเรือนมีเสียงการเคลื่อนไหวเพียงเล็กน้อยดังเข้ามา หลังสายลมหนึ่งหอบ ช่งจิงหลานที่สวมชุดดำก็เหยียบสายลม ยามราตรีเหาะร่อนลงมา ยืนอยู่ตรงหน้านางโดยมีหน้าต่างหนึ่งบานกั้นบนใบหน้ามีรอยยิ้มจาง

นางเห็นเขาสวมชุดขาวท่าทางอ่อนโยนงามสง่าหลายครั้งแล้ว ยามนี้สวมชุดดำผมสีดำสูงกลับมีลักษณะของเด็กหนุ่มที่ยากจะเห็นในวันปกติหลายส่วน นางชื่นชมความงามเล็กน้อยก่อนค่อยเท้าคางยิ้มดาหยิกแล้ว “องค์ชาย ดึกคืนไม่นอน วิ่งวุ่นในวัง ไม่กลัวถูกองค์รัชชัจับได้หรือ”

ช่งจิงหลานก้มหน้าน้อยๆ ปอยผมพัดผ่านหางตา “องค์รัชชั

จับไม่ได้ แต่ถูกท่านจับได้เสียแล้ว”

หลินเพยลูแบ่มือ “เรื่องพรรคนี้คิดดูก็รู้แล้วว่าเป็นฝีมือใคร”
มือทั้งสองของนางประสานกันทำคาง กะพริบตา “องค์ชายมีเรื่องอะไร
มาแจ้งข้าอีกหรือ”

ซ่งจิงหลานมองนางครู่หนึ่ง สายหน้าอย่างขบขันค่อยกล่าว
เสียงต่ำ “ระวังก่านัลที่มีไฟตรงหว่างคิ้วที่ส่งเข้ามาใหม่ในตำหนักท่าน
วันนี้ด้วย”

หลินเพยลูเฝ้าระวังอยู่ก่อนแล้ว ได้ยินเขาเอ่ยเตือนกลับไม่แปลกใจ
เพียงแต่นางกล่าวด้วยความสงสัย “องค์ชายรู้ได้อย่างไร”

ซ่งจิงหลานคิดครู่หนึ่ง ตอบด้วยน้ำเสียงหยิ่งแข็ง “ข้าเห็น?”

หลินเพยลู “...พูดโกหกไม่ต้องใช้น้ำเสียงสงสัยก็ได้กระมัง”

เด็กหนุ่มหลุบตาหัวเราะ หัวเราะเสร็จก็ยกมือปิดหน้าต่างที่
เปิดกว้าง เอ่ยน้ำเสียงอ่อนโยน “ไปนอนเถอะ ข้ากลับแล้ว”

หลินเพยลูท้าวพลางโบกมือให้เขาอย่างว่าง่าย “องค์ชายฝันดี”

“ฝันดี?” เขาพูดซ้ำหนึ่งคำ ค่อยยิ้มขึ้นมา “อืม ฝันดี”

เขาหมุนตัวเตะปลายเท้า จากนั้นร่างก็เหินขึ้นไปยืนบนกำแพง
หลินเพยลูมองเงาร่างของเขา จู่ๆ ก็ร้องเรียก “องค์ชาย!”

เด็กหนุ่มยืนอยู่บนกำแพงหันหลังกลับมาครึ่งตัว ข้างเท้าเป็น
ต้นกระดิ่งลมสีม่วงที่เกาะเลื้อย

มองเห็นแม่นางน้อยยิ้มกล่าว “ท่านแต่งตัวแบบนี้หล่อมาก!”

เขาเห็นลงจากกำแพง ยามหันหน้ากลับมา ดวงตานิ่งสงบ
สะท้อนแสงดารายามราตรี ปรากฏรอยยิ้มอ่อนจาง

วันรุ่งขึ้นตื่นขึ้นมา หลินเฟยลู่ก็เริ่มสังเกตนางกำนัลที่มีไฟตรงหว่างคิ้ว นางชื่ออวี๋อิน อายุไล่เลี่ยกับชิงเยียน ทำทางซื่อสัตย์จงรักภักดี ทำงานละเอียดรอบคอบ ขยันขันแข็ง หากมีใช้ส่งจึงหลานเอ่ยเตือน ด้วยเวลาสั้น ๆ เช่นนี้นางคงไม่เห็นความผิดปกติ

แม้หนุ่มน้อยรูปงามจะไม่ได้บอกว่าผู้ใดเป็นคนจัดสรรคนผู้นี้มา แต่หลินเฟยลู่ใช้สมองอันชาญฉลาดของนางคิดเพียงเล็กน้อยก็รู้ เป็นเหมยเพยแน่แท้

หลินเฟยลู่ไม่ได้บอกเรื่องนี้แก่ผู้อื่นรวมถึงเซียวหลาน กังวลว่า พวกเขาจะเผยทำทางผิดปกติออกมา

ชิงเยียนกับอวี๋อินโยวได้รับคำสั่งจากนางก็ระมัดระวังอย่างยิ่ง อวี๋อินเพิ่งมาทำหน้าที่หมิงเยวี่ เป็นเวลาที่ต้องชิงความไว้วางใจ คาดว่า คงยังไม่กระทำการบู่มบ่าอะไร

ศัตรูไม่ขยับ ข้าก็ไม่ขยับ หลินเฟยลู่ไม่คิดจะแหวกหม้อไห้ผู้ตื่น สังเกตการณ์ระยะหนึ่งก่อนแล้วค่อยว่ากัน

เจ้าตัวน้อยหลินเฟยลู่กวาดหัวไว้
ของบรรดาองค์ชายองค์หญิงมาครองได้เกือบทั้งวังแล้ว
แต่พร้อมกันนั้นก็ชักนำภัยมาสู่ตัวเองด้วย
ระหว่างทางท่องเที่ยวนอกวังเป็นครั้งแรกตั้งแต่จำมีตมา
นางก็ต้องเผชิญแผนการปองร้ายหมายเอาชีวิต
แต่เรื่องร้ายกลับกลายเป็นดี เมื่อนางอาศัยโอกาสนี้ร่ำเรียนวรยุทธ์
จากนี้ใครต่อกับนาง นางพร้อมดีตอบ
แน่นอนว่าใครคิดมีขอบ นางพร้อมจะตอบแทนอย่างสาสมเช่นกัน!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8062-0



9 786161 880620



Trigger warning ⚠

- มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรุนแรง